

до патриаршията, благородният рицар взе мургавата ръка на степното чедо и я поднесе с галантно движение към устните си. Не само на тази пейка цъфтеше едно чувство, което се подхранваше от магията на лунната нощ, звука на лютните и арфите, песните на младите гласове и уханието на трандафиловите храстя. Малко по-надалеч можеше да се види сестрата на Ансо дъо Крестини, малко по-надалеч хлюпчата на скакача, когато скакача

Като да разговаря със сина на протовестияра, а младият Вилхелм дъо Мери, син на конетабла, оживено да разправя нещо на дъщерята на граф Матео Занте. Елена се бе пристигнала по-рано, поради внезапно главоболие. С привичното си благочиние, царицата разговаряше сред кръга на знатните гости с архиепископа на Перуджия и бившия босненски епископ - Иохан Вилдхаузен, като отправяше от време на време помрачен от неспокойство взор към жълтото петно, което се мяркаше между храстите. Обградена от рицари и барони, Ирина Комнен се разхождаше из пътеките между смокиновите дръвчета и оживено разправяше нещо. Княз Петър с мъка се бе отделил от нея, като я бе оставил изпълнен от ревност, за да последва баща си, който го бе повикал в малката приемна, за да присъствува на преговорите между легата, баила, българите и куманите.

След като хвърли последен взор към хубавата гъркиня, която можеше с един поглед да изпълва небето със звезди и с една въздшка да угасва слънцето - високото му стройно тяло пъргаво изчезна между обвитите с бръшлян колони на главния вход.

Наскоро след него, зад мраморните колони се скри и снежната осанка на латинския баил, последвана от дребното тяло на княз Иона, а малко по-късно от сухата, легко приведена снага на папския легат. След тях изчезна и черната мантия, с бял кръст на рамото, на рицаря иоханит...

Гласть на Ирина Комиен изгуби от живота си. Само големите й очи следяха с остро внимание движението на знатните лица.